

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 21. decembra 2020. godine
Br. ref.:RK 1669/20

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI77/20

Podnosilac

Kujtim Zarari

**Ocena ustavnosti presude Apelacionog suda Kosova PA1. br. 1547/2019
od 2. marta 2020. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija.

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Kujtim Zarari, (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu PA1. br. 1547/2019 od 2. marta 2020. godine Apelacionog suda Kosova (u daljem tekstu: Apelacioni sud).

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je razmatranje ustavnosti osporene presude, kojom su mu, prema navodu podnosioca zahteva, povređena prava zagarantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev se zasniva na stavu 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane], Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 5. maja 2020. godine, Ustavni sud Republike Kosovo je (u daljem tekstu: Sud) primio zahtev podnosioca, koji je podneo preko pošte 28. aprila 2020. godine.
6. Dana 19. maja 2020. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Selvete Gërxhaliu-Krasniqi za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Radomir Laban (predsedavajući), Remzije Istrefi-Peci i Nexhmi Rexhepi (članovi).
7. Dana 4. juna 2020. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva i tražio od njega da podnese Sudu formular zahteva Suda i žalbu uloženu Apelacionom sudu na presudu P. br. 621/18 od 7. novembra 2019. godine. Istog dana, Sud je obavestio Apelacioni sud o registraciji zahteva.
8. Dana 23. juna 2020. godine, Sud je primio od podnosioca zahteva tražene dokumente.
9. Dana 3. septembra 2020. godine, Sud je, kao rezultat informacije da je podnosilac zahteva preminuo nakon podnošenja zahteva Sudu, poslao dopis porodici Zarari sa sledećim sadržajem: *„Da bi Sud nastavio postupak razmatranja zahteva, koji je podneo g. Zarari, moli vas da potvrdite da li članovi porodice/naslednici koji imaju neposredan interes žele da nastave postupak razmatranja zahteva.*
10. Dana 14. septembra 2020. godine, Sud je primio dopis od gđe. Sadete Zarari, rođene Jerliu, supruge/udovice pokojnog g. Zararija [podnosioca zahteva], pri

čemu je „Obavestil[a] Sud da u svojstvu naslednice pokojnog Kujtima izražava interes u ovoj stvari i moli sud da sudi u meritumu, zasnivajući se na činjenicama i dokazima.

Stoga, konačno izražavam direktni interes o ovoj stvari i molim vas da nastavite sa obradom ustavnog zahteva“.

11. Dana 11. novembra 2020. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

12. Sud prvo primećuje da je podnosilac zahteva podneo Ustavnom sudu dva zahteva, odnosno zahtev KI 76/20 i ovaj zahtev KI 77/20. U ova dva zahteva, podnosilac osporava odluke i različite postupke, odnosno predmet zahteva KI76/20 je disciplinski postupak pokrenut protiv tužioca Osnovnog tužilaštva u Đakovici [zahtev KI76/20, vidi: rešenje o neprihvatljivosti od 20. jula 2020. godine], dok je predmet zahteva koji se razmatra, KI 77/20, krivični postupak sproveden protiv M.Gj., u kojem je podnosilac zahteva bio u svojstvu oštećene strane.
13. Podnosilac zahteva je zaposlen u Glavnom centru porodične medicine u Đakovici (u daljem tekstu: GCPM).
14. Dana 12. juna 2018. godine, podnosilac zahteva je napadnut u objektu GCPM-u od strane osobe M.Gj., koji je takođe zaposlen u GCPM-u, prilikom čega je podnosilac zahteva zadobio telesne povrede.
15. Dana 10. septembra 2018. godine, Osnovno tužilaštvo u Đakovici je podiglo optužnicu [PP/II. br. 932/2019] protiv osobe M.Gj., zbog izvršenja krivičnog dela „lake telesne povrede“ prema članu 188, stav 1, tačka 1.4 Krivičnog zakonika Republike Kosovo br. 04/L-082 (u daljem tekstu: KZRK).
16. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva je Osnovnom tužilaštvu u Đakovici podneo poseban podnesak, kojim je tražio da se prekvalifikuje krivično delo „laka telesna povreda“, i obrazložio da, prema njemu, u postupcima optuženog M.Gj. postoje elementi krivičnog dela „Napad na ovlašćeno lice pri obavljanju službenih dužnosti“ prema članu 410, stav 3 u vezi sa stavom 1 KZRK-a.
17. Dana 7. novembra 2019. godine, Osnovni sud u Đakovici (u daljem tekstu: Osnovni sud) je, presudom P. br. 621/18: (i) proglasio krivim osobu M.Gj., za krivično delo „laka telesna povreda“ i izrekao mu novčanu kaznu u određenom novčanom iznosu; i (ii) poučio podnosioca zahteva, u svojstvu oštećene strane, za realizaciju pravno imovinskog zahteva na građanski spor.
18. Na presudu P. br. 621/18 Osnovnog suda, podnosilac zahteva je izjavio žalbu zbog odluke o krivičnoj sankciji i prekvalifikacije krivičnog dela, tražeći da se osobi M.Gj. izrekne oštrija kazna. Apelaciono tužilaštvo Kosova je podneskom PPA/II br. 1559/2019, predložilo da se usvoji, kao osnovana, žalba podnosioca zahteva i da se okrivljenom M.Gj izrekne oštrija kazna.

19. Dana 2. marta 2020. godine, Apelacioni sud je, presudom PA1. br. 1547/2019, odbio žalbu podnosioca zahteva, kao neosnovanu, i potvrdio presudu Osnovnog suda P. br. 621/18.
20. Apelacioni sud je svojom presudom u vezi sa žalbom podnosioca zahteva ocenio da „[...] žalbeni navodi koji su predstavljeni u žalbi podnosioca oštećene strane [podnosioca zahteva] su neosnovani. Ovo zbog činjenice jer je prvostepeni sud pravično utvrdio i ocenio činjenice koje su od uticaja na određivanje vrste i visine kazne, kao što je to i propisano članom 73 KZRK-a, gde u gore navedenoj žalbi nije predstavljena neka nova posebna i važna okolnost koja nije razmotrena od strane prvostepenog suda, a koja bi obrazložila izricanje neke oštrije kazne protiv okrivljenog [M. Gj].“
21. Na kraju, Apelacioni sud je naglasio da „[...] krivično veće Apelacionog suda Kosova uopšte nije ocenilo ove žalbene navode, jer, zasnivajući se na članu 381 [Ovlašćena lica da podnesu žalbu protiv presude], stav 3 ZKP-a, [Zakonika o Krivičnom Postupku], oštećeno lice može izjaviti žalbu na presudu samo zbog odluke suda o kaznenim sankcijama za krivična dela protiv života i tela, seksualnog integriteta ili bezbednosti javnog saobraćaja i troškovima krivičnog postupka, ali ne i na druge žalbene razloge.“

Navodi podnosioca

22. Podnosilac zahteva navodi da su mu osporenim presudom Apelacionog suda povređena prava zagwarantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a
23. Podnosilac zahteva, u suštini, navodi da je “od početka istražnog postupka pa do okončanja slučaja sa konačnom presudom [osporena presuda PA1. br. 1547/2019 od 2. marta 2020. godine Apelacionog suda Kosova], problematično bilo nejednako tretiranje strana u postupku, odnosno oštećenog sa optuženim, od strane Tužilaštva i Suda”.
24. Pored toga, podnosilac zahteva navodi da je “na osnovu optužnice PP/II. br. 932/2019 Osnovnog tužilaštva u Đakovici, optuženi [M.Gj.] privilegovan zbog blage pravne kvalifikacije krivičnog dela za koje se optuženi tereti”. U tom smislu, podnosilac zahteva naglašava da „[...] pravna kvalifikacija definisana u optužnici, ne podudara se izreka optužnice sa činjeničnim stanjem za koje se tereti optuženi [M.Gj.] i dokazima predocnim u optužnici”.
25. Podnosilac zahteva traži od Suda da proglasi njegov zahtev prihvatljivim i proglasi nevažećom presudu PA1. br. 1547/2019 od 2. marta 2020. godine Apelacionog suda, vraćajući stvar na presuđivanje.

Ocena prihvatljivosti zahteva

26. Sud prvo ocenjuje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, propisane u Ustavu i dalje navedene u Zakonu i Poslovniku.

27. U tom smislu, Sud se prvo poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji popisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

28. Sud u nastavku takođe razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane u Zakonu. S tim u vezi, Sud se prvo poziva na član 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47
[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.”

Član 48
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

29. Dok pravilo 39 (1) (a) Poslovnika propisuje:

(1) Sud može smatrati zahtev prihvatljivim:

(a) ako je zahtev podnela ovlašćena stranka,
[...].”

Što se tiče locus standi gđe. Zarari

30. Sud podseća da je podnosilac zahteva podneo zahtev Sudu 5. maja 2020. godine. Sud takođe dalje podseća da nakon što je obavešten preko štampanih medija da je podnosilac zahteva preminuo 30. jula 2020. godine, (vidi, u vezi sa slanjem dopisa od ESLJP-a u nedostatku obaveštenja od članova porodice podnosioca zahteva, slučaj Léger protiv Francuske, pretstavka br. 19324/02, Odluka o odjavi zahtev od 30. marta 2019. godine, stavovi 45 i 46). Shodno tome da podnosioca zahteva nije zastupao zakonski zastupnik u postupku pred Sudom, 3. septembra 2020. godine Sud je poslao dopis porodici Zarari sa sledećim sadržajem:

„Da bi Sud nastavio postupak razmatranja zahteva, koji je podneo g. Zarari, molimo vas da potvrdite da li članovi porodice/naslednici koji imaju neposredan interes žele da nastave postupak razmatranja zahteva. Ako je to slučaj, molimo vas da u roku od 15 (petnaest) dana Sudu dostavite svoj odgovor ili potvrdu uz odgovarajuću dokumentaciju koja dokazuje porodičnu vezu“.

31. Sud podseća da je gđa. Zarari u dopisu podnetom 14. septembra 2020. godine, istakla: *„Obavestil[a] Sud da u svojstvu naslednice pokojnog Kujtima izražava interes u ovoj stvari i moli sud da sudi u meritumu, zasnivajući se na činjenicama i dokazima. Stoga, konačno izražavam direktni interes o ovoj stvari i molim vas da nastavite sa obradom ustavnog zahteva“.* U tom smislu, gđa. Zarari je podnela venčani list koji je izdala Kancelarija za civilnu službu u Dakovici 20. avgusta 2020. godine“.

32. U tom smislu, Sud u ovom slučaju prvo treba da reši pitanje prava ili ovlašćenja gđe. Zarari da bi nastavio sa razmatranjem zahteva, onako kako ga je podneo g. Kujtim Zarari koji je preminuo pre nego što je Sud odlučio u vezi sa njegovim slučajem.

33. U smislu posebnih okolnosti, Sud se poziva na konsolidovanu sudsku praksu ESLJP-a, odnosno na slučajeve o kojima je odlučio ovaj sud koji se pozivaju na slične činjenične okolnosti gde je podnosilac zahteva preminuo nakon što je podneo svoj zahtev sudu i pre nego što je ESLJP odlučio o slučajevima. S tim u vezi, Sud primećuje da je ESLJP uzeo u obzir ili se zasnivao na izjavama bliskih naslednika podnosioca zahteva ili članova uže porodice, koji su izrazili želju da nastave sa postupkom razmatranja zahteva (vidi: u ovom kontekstu, *Jan Malhous protiv Republike Češke*, zahtev br. 33071/96, odluka o prihvatljivosti od 13. decembra 2000. godine; vidi: takođe *Devveeer protiv Belgije*, presuda od 27. februara 1980. godine, stavovi 37-38; *X protiv Ujedinjenog Kraljevstva* od 5. novembra 1981. godine, stav 32, slučaj *Ergeze protiv Turske*, zahtev br. 73359/10, presuda od 8. aprila 2014. godine; *Raimondo protiv Italije*, zahtev br. 12954/87, presuda od 22. februara 1994. godine; *Stojković protiv bivše RM*, zahtev br. 14818/02, stavovi 25-26, - *X protiv Francuske*, zahtev br. 18020/91, presuda od 31. marta 1992. godine, *Karner protiv Austrije*, zahtev br. 40016/98, stav 22, i reference tamo korišćene, vidi: takođe u kontekstu okolnosti ovog zahteva i slučaj ESLJP-a, kada je udovica podnosioca zahteva podnela zahtev za dalje preispitivanje slučaja *Dalban protiv Rumunije*, zahtev br. 28114/95 presuda od 28. septembra 1999. godine, stav 1).

34. Na osnovu gore navedenog razmatranja, Sud utvrđuje da je gđa. Zarari ovlašćena strana pred Sudom kako je propisano u članu 113. stavovi 1 i 7, Ustava, članu 47. i pravilu 39 (1) (a) Poslovnika.
35. Sud će se, iz praktičnih razloga, i dalje pozivati na sada preminulog g. Kujtima Zararija, kao podnosilac zahteva, kao što je precizirano u stavu 1 ovog rešenja sa svim činjenicama na osnovu kojih je ovaj Sud utvrdio da je gđa. Zarari ovlašćena strana i ima *locus standi* pred Sudom (vidi: s tim u vezi, gore citiran slučaj *Dalban protiv Rumunije*, stav 1).
36. U kraju, Sud primećuje da priznavanje prava gđe. Zarari za nastavak zahteva ni na koji način ne utiče na sadržaj zahteva kako ga je prvobitno podneo podnosilac zahteva (vidi: analogno slučaj *Jan Malhous protiv Republike Češke*). Shodno tome, Sud će nastaviti sa razmatranjem zahteva kao što je podnet 5. maja 2020. godine.

Što se tiče zahteva koji je podneo podnosilac zahteva

37. Sud, u nastavku utvrđuje da podnosilac zahteva osporava akt javnog organa, naime presudu PA1. br. 1547/2019 od 2. marta 2020. godine Apelacioni sud nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva predviđena zakonom. S tim u vezi, zahtev podnosioca je u skladu sa uslovima utvrđenim u stavovima 1. i 7. člana 113. Ustava i članu 47. Zakona. Podnosilac zahteva je takođe podneo zahtev u skladu sa rokom utvrđenim u članu 49. Zakona.
38. Sud se dalje poziva na tačku (b) stava (3) pravila 39, koja propisuje;

(3) *Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim pod sledećim uslovima:*

[...]

(b) *kada zahtev nije ratione materiae u skladu sa Ustavom.*

39. S tim u vezi, na osnovu svoje sudske prakse koja se odnosi na ispunjavanje uslova utvrđenih u pravilu 39 Poslovnika, u okolnostima ovog slučaja, Sud smatra da zahtev podnosioca zahteva nije *ratione materiae* u skladu sa Ustavom kao što je utvrđeno u tački (b) stava 3, pravila 39 Poslovnika.
40. To je zato što je u okolnostima ovog slučaja, krivični postupak pokrenut i vođen protiv osobe M.Gj. za izvršenje krivičnog dela „laka telesna povreda“, gde je kao rezultat njegovog napada na podnosioca zahteva, poslednje navedeni u ovom postupku bio u svojstvu oštećene strane. U krivičnom postupku sprovedenom protiv M.Gj. poslednje navedeni je presudom Osnovnog suda proglašen krivim i novčano kažnjen u određenom iznosu, dok je podnosilac zahteva u svojstvu oštećene strane upućen u građanski spor. Presuda Osnovnog suda je potvrđena preko Apelacionog suda. Shodno tome, podnosilac zahteva pred Sudom osporava presudu Apelacionog suda koja se odnosi na „*krivičnu prijavu*“ protiv trećeg lica, odnosno M.Gj., navodeći da su povređena njegova ustavna prava i slobode zagarantovane članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a.

41. U tom kontekstu, Sud se poziva i na svoju relevantnu sudsku praksu koja se odnosi na okolnosti u kojima podnosioci zahteva navode povredu njihovih osnovnih prava i sloboda zagaranovanih Ustavom kao rezultat odluka redovnih sudova u vezi sa krivičnim postupcima protiv trećih lica. U takvim okolnostima, Sud, zasnivajući se na sudsku praksu Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP), u skladu sa kojim je, shodno članu 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagaranovane Ustavom, odlučio da takvi zahtevi u principu nisu *ratione materiae* u skladu sa Ustavom, proglašavajući ih, shodno tome, neprihvatljivim (vidi: slučajeve Suda KI97/14, sa podnosiocem zahteva: *Velibor Jokić*, rešenje o neprihvatljivosti od 8. decembra 2015. godine; KI52/18, sa podnosiocem zahteva: *Zoran Stanišić*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. januara 2019. godine; KI12/19, sa podnosiocem zahteva: *Arben Mërxha*, rešenje o neprihvatljivosti od 3. maja 2019. godine; i KI75/19, sa podnosiocem zahteva: *Naim Prokshi*, rešenje o neprihvatljivosti od 11. marta 2020. godine, koji su zasnovani na sudskoj praksi ESLJP-a, uključujući, ali ne ograničavajući se na slučajeve *Istvánné Rékási protiv Mađarske*, odluka od 25. novembra 1996. godine, i *Perez protiv Francuske*, presuda od 12. septembra 2004. godine).
42. ESLJP u svojoj sudskoj praksi svoje obrazloženje povezuje sa tumačenjem člana 6. EKLJP-a, koje se odnosi na, koliko je relevantno za okolnosti ovog slučaja, pojmove „za bilo koju krivičnu prijavu“ i „prava i obaveze“, kao sastavne delove člana 31. Ustava i člana 6. EKLJP-a (vidi: slučaj KI75/19, citiran gore, stav 34).
43. Što se tiče tumačenja pojma „za bilo koju krivičnu prijavu“, koji je uključen u članu 31. Ustava u svetlu člana 6. EKLJP-a, ESLJP i Sud su preko njihove sudske prakse zaključili da on podrazumeva „bilo koju krivičnu optužbu podignutu protiv podnosioca zahteva“ (vidi: slučajeve Suda KI52/18, podnosilac zahteva: *Zoran Stanišić*, gore citiran, stav 51, i slučaj KI75/19, podnosilac zahteva: *Naim Prokshi*, citiran gore, stav 35).
44. Stoga, u okolnostima slučaja, navodi podnosioca zahteva za povredu njegovih osnovnih prava i sloboda kao rezultat krivične prijave koja nije podignuta protiv njega, već protiv trećih lica, ne mogu spadati u delokrug pojma „za bilo koju krivičnu prijavu“ uključen u članu 31. Ustava i članu 6. EKLJP-a (vidi: u vezi s tim slučajeve Suda, KI97/14, sa podnosiocem zahteva: *Velibor Jokić*, citiran gore, stav 35; KI52/18 sa podnosiocem zahteva: *Zoran Stanišić*, citiran gore, tačka 49; i KI12/19, sa podnosiocem zahteva: *Arben Mërxha*, gore citiran, stav 40, i KI75 /19, sa podnosiocem zahteva: *Naim Prokshi*, citiran gore, tačka 35).
45. Sud je dalje istakao da Ustav i EKLJP „ne daju pravo da se treće lice goni ili kažnjava za krivično delo. Ustav, takođe, ne pruža takvo pravo“ (vidi: slučajeve Suda KI97/14, sa podnosiocem zahteva: *Velibor Jokić*, citiran gore, stav 38; KI52/18, sa podnosiocem zahteva: *Zoran Stanišić*, gore citiran, stav 51; i KI12/19, sa podnosiocem zahteva: *Arben Mërxha*, gore citiran, stav 39, i slučaj KI75/19, sa podnosiocem zahteva: *Naim Prokshi*, gore citiran, stav 36).
46. Dok u pogledu sa tumačenjem pojma „prava i obaveze“, koji je uključen u članu 31. Ustava u svetlu člana 6. EKLJP-a, ESLJP i Sud su utvrdili da isti, u onoliko

meri koliko je to relevantno za okolnosti ovog slučaja, ne podrazumeva i pravo da se krivično gone treća lica, već da ostvarivanje ovog prava u kontekstu okolnosti koje su povezane sa krivičnom prijavom protiv trećeg lica, podrazumeva mogućnost ostvarivanja prava žrtve u parničnom postupku da obezbedi simboličnu odštetu ili da zaštiti građansko pravo, uključujući i ono koje može biti povezano sa ugledom (vidi: slučajeve ESLJP-a *Perez protiv Francuske*, citiran gore, stavovi 70 i 71; *Rekić protiv Bosne i Hercegovine*, odluka od 29. marta 2018. godine, stav 24, i slučajeve Suda KI 97/14, sa podnosiocem zahteva: *Velibor Jokić*, gore citiran, stav 36; KI52/18, sa podnosiocem zahteva: *Zoran Stanišić*, gore citiran, stav 50, i KI12/19, sa podnosiocem zahteva: *Arben Mërxha*, citiran gore, stav 41; i KI75/19, sa podnosiocem zahteva: *Naim Prokshi*, citiran gore, stav 37).

47. U tom smislu, Sud takođe podseća na slučaj ESLJP-a *István Rékási protiv Mađarske*, u kojem je, između ostalog, istakao:

“[...] u onoj meri u kojoj se održava opšte načelo da pravo uživanja dobrog ugleda predstavlja „građansko pravo“ u smislu prethodne odredbe, Komisija ipak smatra da postupci koje je podnosilac zahteva odabrao za pokretanje krivičnog postupka [...] ne spadaju u delokrug člana 6 stav. 1 Konvencije. Za razliku od građanskog postupka [...] svrha predmetnog krivičnog postupka je kažnjavanje lica optuženog za izvršenje krivičnog dela. Međutim, pravo pristupa sudovima iz čl. 6 st. 1 Konvencije omogućava svima koji žele da utvrde svoja građanska prava, ali ne uključuje pravo na pokretanje krivičnog postupka protiv trećeg lica”.

48. Sud ponovo ističe da i okolnosti ovog slučaja uključuju navode o povredi osnovnih prava i sloboda podnosioca zahteva, koji su povezani sa rezultatima krivičnog postupka, kao rezultat „*krivične prijave*“ protiv trećeg lica, koga je Osnovni sud proglasio krivim za izvršenje krivičnog dela, čiju je odluku usvojio i Apelacioni sud.
49. Shodno tome, na osnovu napred navedenog, Sud utvrđuje da navodi podnosioca zahteva o povredi njegovog prava na pravično suđenje ne spadaju u delokrug člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a i nisu *ratione materiae* u skladu sa Ustavom.
50. Kao zaključak, Sud, u skladu tačke (b) stava (3) pravila 39 Poslovnika o Radu utvrđuje da se zahtev podnosioca zahteva treba proglasiti neprihvatljivim.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa stavovima 1 i 7 člana 113 Ustava, članovima 20, 47 i 48 Zakona i pravilom 39 (3) (b) Poslovnika, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- I. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- II. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Selvetë Gërxhaliu-Krasniqi

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi

